

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 707/2025-37

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a sudcov Miroslava Duriša a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej URBAN & PARTNERS s. r. o., advokátska kancelária, Červeňova 15, Bratislava, proti postupu Okresného riaditeľstva Policajného zboru vo Svidníku v konaní ČVS: ORP-115/VYSK-SK-2017, Okresnej prokuratúry Prešov v konaní sp. zn. 1Pv 689/18/7707, Okresného súdu Bardejov v konaní sp. zn. 4T/59/2022 a Krajského súdu v Prešove v konaní sp. zn. 11To/27/2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Skutkový stav veci a argumentácia sťažovateľky

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 5. augusta 2025 (doplnenou podaniami doručenými 10. septembra, 20. októbra, 20. a 28. novembra 2025, pozn.) domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 47 ods. 2 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“), ako aj svojho základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 11 ods. 1 listiny a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) a čl. 17 ods. 1 charty postupom okresného riaditeľstva Policajného zboru, okresnej prokuratúry a všeobecných súdov v trestnom konaní označených v záhlaví tohto uznesenia. Súčasne žiada, aby ústavný súd prikázal okresnému súdu a krajskému súdu konať bez zbytočných prietahov, priznal jej primerané finančné zadostučinenie (od okresného riaditeľstva Policajného zboru 6 000 eur, od okresnej prokuratúry 8 000 eur, od okresného súdu 17 000 eur a od krajského súdu 2 000 eur, pozn.) a náhradu trov konania.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka v apríli 2017 podala trestné oznámenie, vyšetrovateľ v júli 2017 začal trestné stíhanie pre prečin usmrtienia jej syna a uznesením z 31. júla 2019 vzniesol dvom lekárom obvinenie. Bez bližšej špecifikácie predchádzajúceho postupu ďalej uviedla, že prokurátor okresnej prokuratúry vydal v novembri 2020 vyšetrovateľovi pokyn, aby bolo obvineným opäť vznesené obvinenie, pričom prokurátor 14. septembra 2022 podal obžalobu pre prečin usmrtienia. Okresný súd na hlavných pojednávaniach 5. apríla 2023 vypočul obžalovaných a sťažovateľku, 4. septembra a 11. októbra 2023 vypočul 14 svedkov (lekárov a zdravotné sestry), 29. novembra 2023 a 5. februára 2024 vypočul troch znalcov. Hlavné pojednávanie nariadené na 8. apríl 2024 bolo pre nedoručenie predvolania znalcovi odročené na 15. mája 2024, avšak po opakovaných odročeníach bol znalec vypočutý až na hlavnom pojednávaní 7. október 2024, na ktorom prokurátor a obhajca obžalovaných navrhli doplnenie dokazovania a okresný súd určil ďalší termín pojednávania na 9. december 2024, po jeho uskutočnení odmietol vykonať ďalšie prokurátorom navrhované dôkazy a pojednávanie odročil na 17. február 2025, keď doplnil dokazovanie, odmietol ďalší návrh prokurátora na dokazovanie a rozsudkom obžalovaných spod obžaloby oslobodil a sťažovateľku podľa § 288 ods. 3 Trestného poriadku odkázal s jej nárokom na náhradu škody na civilný proces. Prokurátor proti rozsudku zahlásil odvolanie a sťažovateľka podala odvolanie proti výroku o náhrade škody. Osobitne rozporovala aj postup okresného súdu, ktorý ku dňu podania ústavnej sťažnosti nepredložil súdny spis na rozhodnutie o odvolaní krajskému súdu.

3. Popritom krajský súd uznesením č. k. 1Ntro/1/2025-1632 z 24. januára 2025 ako nedôvodnú zamietol sťažnosť sťažovateľky zo 14. januára 2025 podanú pre nečinnosť okresného súdu (§ 55 ods. 3 Trestného poriadku) a v súvislosti s kritériom zložitosti vyjadril názor o skutkovej náročnosti spojenej s enormným rozsahom znaleckého dokazovania v odbore zdravotníctva a farmácie.

4. V doplneniach ústavnej sťažnosti sťažovateľka akcentovala potrebu konania v trestných veciach s osobitnou rýchlosťou a postupne zvýšila sumu požadovaného primeraného finančného zadosťučinenia od okresného súdu z pôvodných 15 000 eur na 17 000 eur. Štvrtým doplnením ústavnej sťažnosti sťažovateľka za porušovateľa svojich práv označila aj krajský súd, ktorému bol 18. augusta 2025 predložený súdny spis na rozhodnutie o odvolaniach proti rozsudku okresného súdu.

5. Zásah do vlastníckeho práva a práva na ochranu majetku sťažovateľka odvodila od celkovej dĺžky konania, počas ktorého jednotliví porušovatelia nerozhodli o jej nároku na náhradu škody. Na podklade uvedeného odôvodnila zásah do svojich namietaných práv, ako aj nároky uplatnené v petite ústavnej sťažnosti.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

7. Prekážka už rozhodnutej veci (*res iudicata*) bráni tomu, aby sa ústavný súd opakovane zaoberal a rozhodoval o totožných návrhoch doručených ústavnému súdu. Totožnosť veci je daná pri zhode predmetu konania, skutkových okolností, z ktorých sa uplatnené právo vyvodzuje, a identitou účastníkov konania. O prekážku *res iudicata* nejde, ak chýba čo len jeden z uvedených znakov totožnosti veci (I. ÚS 127/2025).

8. V rámci predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti ústavný súd zistil, že postup označených porušovateľov (okrem krajského súdu, pozn.) už bol predmetom ústavnoprávneho prieskumu. Prvú ústavnú sťažnosť ústavný súd uznesením č. k. III. ÚS 697/2024-20 z 19. decembra 2024 odmietol, a to v rozsahu namietaného postupu okresného riaditeľstva Policajného zboru a okresnej prokuratúry pre nesplnenie náležitostí ustanovených zákonom [§ 56 ods. 2 písm. c) v spojení s § 123 ods. 1 písm. d) a ods. 3 zákona o ústavnom súde], a vo vzťahu k okresnému súdu ako neprípustnú pre nevyčerpanie iných prostriedkov nápravy namietaných práv (§ 55 ods. 3 Trestného poriadku) podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Uvedené rozhodnutie ústavného súdu sa týka len podmienok konania, a preto nezakladá prekážku rozhodnutej veci.

9. Odlišná je ale situácia, pokiaľ ide o druhú ústavnú sťažnosť sťažovateľky, ktorú ústavný súd uznesením č. k. III. ÚS 217/2025-21 z 10. apríla 2025 odmietol, a to vo vzťahu (1) k okresnému riaditeľstvu Policajného zboru ako neprípustnú pre nevyčerpanie iných právnych prostriedkov ochrany práv [§ 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde], (2) k okresnej prokuratúre pre nesplnenie náležitostí ustanovených zákonom [§ 56 ods. 2 písm. c) v spojení s § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde] a (3) vo vzťahu k okresnému súdu ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

II.1. K namietanému porušeniu práv podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného riaditeľstva Policajného zboru:

10. *Ipsa facto*, čiastočné odmietnutie ústavnej sťažnosti vo vzťahu k okresnému riaditeľstvu Policajného zboru pre neprípustnosť (bod 9 tohto uznesenia, pozn.) sa netýka len podmienok konania, ktoré by bolo možné aj vzhľadom na súčasný stav trestného konania konvalidovať. Práve naopak, totožnosť oboch vecí a skutočnosť, že sťažovateľka nepreukázala existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa (§ 132 zákona o ústavnom súde), vedie ústavný súd k rezultovaniu, že prerokovávaná ústavná sťažnosť sťažovateľky je totožná s predchádzajúcou ústavnou sťažnosťou, o ktorej bolo rozhodnuté uznesením ústavného súdu č. k. III. ÚS 217/2025-21 z 10. apríla 2025, a toto rozhodnutie zároveň predstavuje prekážku *res iudicata*.

11. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol z dôvodu neprípustnosti podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 55 písm. a) zákona o ústavnom súde.

II.2. K namietanému porušeniu práv podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresnej prokuratúry:

12. V poradí druhú ústavnú sťažnosť sťažovateľky ústavný súd vo vzťahu k postupu okresnej prokuratúry opätovne pre absenciu náležitého odôvodnenia a tým nesplnenia zákonných náležitostí odmietol (bližšie bod 9 tohto uznesenia, pozn.). Napriek tomu, že zmieňované rozhodnutie sa týka len podmienok konania a tým nezakladá prekážku *res iudicata*, rovnakým nedostatkom sa vyznačuje aj v poradí tretia ústavná sťažnosť. Porovnaním sťažnostných naráčií je nutné konštatovať, že aj po dvoch predošlých upozorneniach ústavného súdu, smerujúc k poučeniu

sťažovateľky a najmä jej právneho zástupcu náležite odôvodniť ústavnú sťažnosť (uznesenia ústavného súdu o odmietnutí ústavných sťažností – body 8 a 9 tohto uznesenia, pozn.), sťažovateľka neuviedla v teraz prerokovávanej ústavnej sťažnosti žiadne nové skutočnosti. Deskripcia sa obmedzuje len na „skopírovanie“ už predtým prednesených všeobecných a strohých tvrdení o prieťahoch zo strany okresnej prokuratúry od vznesenia obvinenia 14. decembra 2020 do podania obžaloby 16. septembra 2022. Sťažovateľka, resp. jej právny zástupca však nespresnili, akým konkrétnym konaním okresná prokuratúra zasiahla do jej namietaných práv.

13. V kontexte rovnakej sťažnostnej narácie založenej na nedostatočnej argumentácii o zásahu do namietaných práv sťažovateľky postupom okresnej prokuratúry je preto neadekvátne očakávať, že totožnej ústavnej sťažnosti bude vyhovené. Ústavný súd právnomu zástupcovi sťažovateľky pripomína, že popri uvedení petitu je ďalšou povinnosťou sťažovateľa, aby svoju ústavnú sťažnosť náležite odôvodnil, t. j. aby čo najpresnejšie opísal skutkový stav, z ktorého vyvodzuje svoj procesný nárok na ochranu poskytovanú ústavným súdom. Okrem opísania skutkových okolností musí odôvodnenie ústavnej sťažnosti obsahovať najmä právne argumenty a právne posúdenie predloženého sporu (m. m. IV. ÚS 359/08, IV. ÚS 198/2012, IV. ÚS 54/2014, II. ÚS 594/2016). Sťažovateľ musí ďalej vysvetliť, v čom vidí porušenie základného práva alebo slobody, ktoré boli podľa jeho názoru konkretizovaným zásahom orgánu verejnej moci porušené. Takto formulovaná požiadavka odzrkadľuje potrebu dôsledného odlíšenia úlohy ústavného súdu od úloh iných orgánov verejnej moci (predovšetkým všeobecných súdov). Kým všeobecné súdy prioritne chránia subjektívne práva fyzických osôb a právnických osôb plynúce zo zákonných, prípadne od zákona odvodených právnych predpisov, *vice versa* ústavný súd je v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy povolaný na ochranu tých subjektívnych práv, ktoré sú ako základné práva a slobody zakotvené v ústave alebo v kvalifikovaných medzinárodných zmluvách (III. ÚS 352/2017, č. 63/2017 ZNaU). Ústavná sťažnosť nemôže byť naformulovaná nedostatočne a neurčito a vytvárať tak priestor na dohady a dedukcie (III. ÚS 26/2012, III. ÚS 241/2013, I. ÚS 291/2017, IV. ÚS 91/2018). Nepostačuje preto akékoľvek odôvodnenie návrhu na začatie konania pred ústavným súdom, ale tento musí byť odôvodnený kvalifikovane, t. j. musí obsahovať odôvodnenie, ktoré spĺňa ústavno-právne požiadavky (m. m. PL. ÚS 9/2012, PL. ÚS 1/2014, PL. ÚS 7/2014 a i.).

14. Absencia kvalifikovaného odôvodnenia ústavnej sťažnosti predstavuje pre jeho zásadný význam nedostatok takej povahy, pri ktorom neprichádza do úvahy výzva na jeho odstránenie podľa § 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde, keďže predmetné ustanovenie zákona slúži na odstraňovanie najmä formálnych nedostatkov návrhu, nie však jeho samotnej podstaty (I. ÚS 185/2021, č. 81/2021 ZNaU), a preto ústavný súd nepristúpil k výzve na odstránenie zisteného nedostatku ústavnej sťažnosti. Z publikovanej judikatúry jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom ustanovených náležitostí podaní účastníkov konania (napr. IV. ÚS 77/08, III. ÚS 357/2010, IV. ÚS 234/2010, I. ÚS 280/2020). Keďže sťažovateľka je zastúpená kvalifikovaným právnym zástupcom, prípadná výzva na odstránenie zistených nedostatkov by *de facto* znamenala suplovanie úkonov právnej služby a povinnosti advokáta postupovať s odbornou starostlivosťou [§ 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov v platnom znení], čo nie je žiadnym spôsobom akceptovateľné (m. m. IV. ÚS 267/08, IV. ÚS 213/2010, II. ÚS 660/2016, I. ÚS 173/2022).

15. V tomto ohľade ústavný súd poukazuje aj na názory Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“), podľa ktorého sťažovateľ zneužíva právo na podanie sťažnosti, ak opakovane podáva súdu šikanózne a zjavne nepodložené sťažnosti, ktoré sú podobné tým sťažnostiam, ktoré podal v minulosti a už boli vyhlásené za neprípustné (rozhodnutia ESLP vo veciach M. vs. Spojené kráľovstvo, sťažnosť č. 13284/87, z 15. 10. 1987; Philis vs. Grécko, sťažnosť č. 28970/95, zo 17. 10. 1996; Petrović vs. Srbsko, sťažnosť č. 56551/11 a 10 ďalších, z 18. 10. 2011). Podľa ESLP nemôže byť jeho úlohou zaoberať sa radom nepodložených a sporných sťažností alebo inak zjavne zneužívajúcim správaním sťažovateľov alebo ich zástupcov, ktoré pre ESLP vytvára zbytočnú prácu nezlučiteľnú s jeho skutočnými funkciami podľa dohovoru (rozsudok ESLP vo veci Bekauri vs. Gruzínsko, sťažnosť č. 14102/02, z 10. 4. 2012, bod 21; rozhodnutia ESLP vo veciach Migliore a ďalší vs. Taliansko, sťažnosť č. 58511/13 a 2 ďalšie, z 12. 11. 2013, a Simitzi-Papachristou a ďalší vs. Grécko, sťažnosť č. 50634/11 a 18 ďalších, z 5. 11. 2013). Okrem toho Európsky súd pre ľudské práva zdôraznil aj plnú zodpovednosť sťažovateľa za správanie svojho právnik alebo akejkolvek inej osoby, ktorá ho zastupuje pred ESLP. Akékoľvek konanie alebo opomenutie zo strany zástupcu je v zásade pripísateľné samotnému sťažovateľovi a môže viesť k zamietnutiu sťažnosti ako zneužitia práva (rozsudok ESLP vo veci Bekauri vs. Gruzínsko, sťažnosť č. 14102/02, z 10. 4. 2012, body 22 – 25; rozhodnutia ESLP vo veciach Migliore a ďalší vs. Taliansko, sťažnosť č. 58511/13 a 2 ďalšie, z 12. 11. 2013, Martins Alves proti Portugalsku, sťažnosť č. 56297/11, z 21. 1. 2014, body 11 – 13, 16 a 17). Uvedené je aj prípadom sťažovateľky, ktorej právny zástupca namiesto vysvetlenia, v čom spočíva porušenie namietaných práv sťažovateľky postupom okresnej prokuratúry, podal identickú ústavnú sťažnosť už s predchádzajúcimi sťažnosťami, ktoré ústavný súd pre chýbajúcu argumentáciu musel odmietnuť (bližšie bod 12 tohto uznesenia, pozn.).

16. V konklúzii uvedeného a v spojení s § 43 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd uzatvára, že ani tretia ústavná sťažnosť sťažovateľky neobsahuje vo vzťahu k okresnej prokuratúre náležitosti ustanovené zákonom, čo je dôvodom na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde.

II.3. K namietanému porušeniu práv podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu:

17. Pokiaľ ide o namietané konanie okresného súdu, ústavný súd uznesením č. k. III. ÚS 217/2025-21 z 10. apríla 2025 odmietol v poradí druhú ústavnú sťažnosť sťažovateľky ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde, keďže aj keď postup okresného súdu nevyhodnotil ako optimálny, na druhej strane nedospel k záveru, že by ním boli porušené ústavné práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote. Označené rozhodnutie ústavného súdu sa týka len podmienok konania, a preto nezakladá prekážku rozhodnutej veci *res iudicata*.

18. Vychádzajúc z časových súvislostí, keď sťažovateľka podala ústavnú sťažnosť len približne 4 mesiace od ostatného rozhodnutia ústavného súdu (bod 9 tohto uznesenia, pozn.), t. j. s minimálnym časovým odstupom, sa už samo osebe pokladá za dostatočný dôvod na odmietnutie sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť (m. m. I. ÚS 18/2021, I. ÚS 622/2025). Na účel poskytnutia ústavnoprávnej ochrany namietaným právam sťažovateľky však ešte pred jej posledným doplnením ústavný súd vlastným prieskumom zistil, že rozsudok okresného súdu zo 17. február 2025 bol vypracovaný 11. apríla 2025 a stranám konania expedovaný 25. apríla

2025. Prokurátor písomné odôvodnenie odvolania zahláseného ešte priamo po vyhlásení rozsudku doručil okresnému súdu 4. júla 2025, ktorý ho 7. júla 2025 doručoval obžalovaným a ich obhajcovi, ako aj sťažovateľke ako poškodenej a jej splnomocnencovi. Sťažovateľka podala svoje písomné odvolanie 20. februára 2025, ktoré okresný súd spolu s písomným vyhotovením rozsudku zaslal prokurátorovi, obžalovaným a ich obhajcovi 25. apríla 2025. Následne súdny spis 15. augusta 2025 predložil krajskému súdu. Hoci postup okresného súdu nie je s ohľadom na kautely procesnej hospodárnosti optimálny, z opísaného časového rámca je zrejmé, že okresný súd po vyhlásení rozsudku nebol nečinný, vykonával úkony spojené s písomným vyhotovením rozhodnutia a podanými odvolaniami a spisový materiál odoslal krajskému súdu. Dĺžka napadnutého konania okresného súdu je stále v rámci ústavnej akceptovateľnosti (m. m. III. ÚS 369/2025).

19. Ústavný súd tak ústavnú sťažnosť aj v časti namietajúcej postup okresného súdu znova odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

II.4. K namietanému porušeniu práv podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu:

20. Sťažovateľka namieta aj prietáhy v postupe krajského súdu, avšak bez toho, aby ústavnému súdu predstavila argumentáciu na podporu svojich sťažnostných tvrdení. Pritom poukazuje len na celkovú dĺžku konania. Ústavný súd preto aj túto časť ústavnej sťažnosti pre nesplnenie náležitostí ustanovených zákonom odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. c) v spojení s § 43 ods. 1 zákona o ústavnom súde. Navyše, vzhľadom na dátum predloženia súdneho spisu krajskému súdu (18. augusta 2025, pozn.) by prichádzal do úvahy aj dôvod odmietnutia ústavnej sťažnosti ako zjavne neopodstatnenej podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde, keďže v takom krátkom časovom úseku nemohli vzniknúť žiadne zbytočné prietáhy.

II.5. K namietanému porušeniu práv podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, čl. 11 ods. 1 listiny a čl. 1 dodatkového protokolu postupom označených orgánov verejnej moci:

21. Keďže sťažovateľka zasah do svojho základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 11 ods. 1 listiny a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu odvodzuje od prezentovaných zbytočných prietáhov postupom okresného riaditeľstva Policajného zboru, okresnej prokuratúry, okresného súdu a krajského súdu, avšak ústavný súd zbytočné prietáhy v ich postupe nekonštatoval a v tejto časti ústavnú sťažnosť odmietol (body 11, 16, 19 a 20 tohto uznesenia, pozn.), ústavnému súdu nezostávalo iné ako ústavnú sťažnosť v tejto časti z dôvodu jej neopodstatnenosti [§ 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde] odmietnuť.

II.6. K aplikovateľnosti čl. 17 ods. 1 a čl. 47 ods. 2 charty v konkrétnych okolnostiach veci:

22. Podľa čl. 51 ods. 1 charty sú ustanovenia charty určené členskými štátmi výlučne vtedy, ak vykonávajú právo Európskej únie. Podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora Európskej únie sa základné práva zaručené v právnom poriadku Európskej únie uplatnia vo všetkých situáciách, ktoré upravuje právo Európskej únie, avšak nie mimo týchto situácií. Pokiaľ teda určitá právna situácia nepatrí do pôsobnosti práva Európskej únie, nemôžu sa na akty členských štátov vzťahovať ani ustanovenia charty (porov. napr. rozsudok Súdneho dvora Európskej únie z 30. 6. 2016 vo veci C-205/2015, Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Brașov proti Vasilemu Tomovi, Biroul Executorului Judecătoresc Horațiu-Vasile Cruduleci, body 23 a 24, ECLI:EU:C:2016:499, pozri aj II. ÚS 45/2017).

23. Ústavný súd vo vzťahu k namietanému porušeniu čl. 17 ods. 1 a čl. 47 ods. 2 charty konštatuje, že v ústavnej sťažnosti absentuje akékoľvek bližšie odôvodnenie, ktoré by malo svedčiť v prospech záveru o porušení predmetných práv namietaným postupom sťažovateľkou označených porušovateľov. Pritom zo vzájomnej väzby medzi ustanoveniami zákona o ústavnom súde (§ 43 v spojení s § 123 zákona o ústavnom súde) vyplýva povinnosť sťažovateľa označiť základné práva a slobody, ktorých vyslovenia porušenia sa domáha, nielen označením príslušných článkov ústavy či iného právneho dokumentu upravujúceho garanciu práv a slobôd, ale musí ich konkretizovať aj skutkovo (m. m. IV. ÚS 124/08, IV. ÚS 146/08, I. ÚS 318/2018), t. j. uviesť, z akých dôvodov malo dôjsť k ich porušeniu a navrhnúť v tejto súvislosti aj dôkazy. Sťažostná narácia sa obmedzuje len na všeobecné tvrdenia o limitoch pôsobnosti charty a demonštratívneho výpočtu smerníc Európskeho parlamentu a Rady EÚ ako príloh k zákonu č. 24/2006 Z. z.

24. Konanie podľa čl. 127 ods. 1 ústavy sa vyznačuje bezvýnimčným uplatňovaním dispozičnej zásady, a preto ústavný súd nie je oprávnený „doplňať“ vlastným hodnotením sťažnosti ako celku taký petit sťažnosti, resp. jej odôvodnenie, ktoré nespĺňajú požiadavky kladené na ich kvalitu zákonom o ústavnom súde (m. m. I. ÚS 357/2017, I. ÚS 521/2020). Reflektujúc pritom východiská Súdneho dvora Európskej únie, keď určenie toho, či sa na vnútroštátnu právnu úpravu vzťahuje „vykonanie práva Európskej únie“ v zmysle čl. 51 ods. 1 charty, sa spomedzi iných kritérií vyžaduje preskúmať, či je jej cieľom vykonanie ustanovenia únieového práva, aká je povaha tejto právnej úpravy a či táto právna úprava sleduje iné ciele než tie, ktoré zahŕňa právo Európskej únie, hoci môže toto právo nepriamo ovplyvniť, ako aj to, či existuje osobitné ustanovenie práva únie v tejto oblasti alebo také, ktoré by ho mohlo ovplyvniť (napr. rozsudok Súdneho dvora Európskej únie z 5. 5. 2022 vo veci C-83/20, BPC Lux 2 a i., bod 27, ECLI:EU:C:2022:346), sa o to viac vyžaduje aj náležité odôvodnenie aplikovateľnosti charty. Nedostatok sťažostnej argumentácie bráni vysloveniu jednoznačného záveru o prípadnom zásahu do označeného práva podľa čl. 17 ods. 1 a čl. 47 ods. 2 charty, a preto ústavný súd v tejto časti ústavnú sťažnosť pre nesplnenie náležitostí ustanovených zákonom a aj ako zjavne neopodstatnenú podľa čl. 56 ods. 2 písm. c) a g) zákona o ústavnom súde odmietol.

25. Z dôvodu odmietnutia ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľky nezaoberal, pretože rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia označených práv.

26. V závere ústavný súd poznamenáva, že toto rozhodnutie nezakladá vo vzťahu k okresnej prokuratúre, okresnému súdu a krajskému súdu prekážku vecí rozhodnutej [§ 55 písm. a) zákona o ústavnom súde], a preto nie je vylúčené, aby sťažovateľka podala svoju ústavnú sťažnosť opakovane, avšak po splnení všetkých zákonných podmienok a s uvedením relevantnej skutkovej a právnej argumentácie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. decembra 2025

Jana Baricová
predsedníčka senátu